

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НОВОМ САДУ
Посл. бр. Гж1. 198/15
Дана: 06.03.2015. године
Нови Сад

У И М Е Н А Р О Д А!

Апелациони суд у Новом Саду у већу састављеном од судија Тубин Чанак Мире, председника већа, Габрић Марије и Миловановић Габриеле, чланова већа, у правној ствари тужиље М. Г. из Н. О., ул..... бр..., кога заступа Х. А., адвокат из Н. С., против туженог ДОО „Е. ТТ“ Б. Т., ул. бр..., кога заступа А. Ш., адвокат из Б. Т., ради утврђења, одлучујући о жалби тужиље изјављеној против пресуде Основног суда у Суботици, Судска јединица у Бачкој Тополи, посл.бр. П1.212/13 од 10.09.2013. године, у седници већа одржаној дана 06.03.2015. године, донео је:

П Р Е С У Д У

Жалба тужиље се **УСВАЈА**, пресуда Основног суда у Суботици, Судска јединица у Бачкој Тополи, посл.бр. П1.212/13 од 04.09.2013. године, **ПРЕИНАЧАВА**, тако што се **УСВАЈА** тужбени захтев тужиље и утврђује се да је ништаво решење туженог бр./... од године којим је тужиљи отказан уговор о раду, којим је тужиља била распоређена на послове и радне задатке „мотач-монтер“, те се утврђује да наведено решење не производи правно дејство. Обавезује се тужени да тужиљу врати на послове и радне задатке у складу са њеном стручном спремом.

Преиначава се одлука о трошковима поступка, тако што се одбија захтев туженог за накнаду трошкова поступка у износу од 87.000,00 динара са зск, и обавезује се тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 209.500,00 динара, у року од 8 дана.

Обавезује се тужени да тужиљи накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 33.000,00 динара, у року од 8 дана.

О б р а з л о ж е њ е

Првостепеном пресудом је одбијен тужбени захтев тужиље којим је тражила да се утврди да је ништаво решење туженог бр, .../.... од године којим је тужиљи отказан уговор о раду, којим је тужиља била распоређена на послове и радне задатке „мотач-монтер“, те да се утврди да наведено решење не производи правно дејство, као

и да се обавезе тужени да тужиљу врати на послове и радне задатке у складу са њеном стручном спремом.

Обавезана је тужиља да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 87.000,00 динара у року од 8 дана, у случају доцње са законском затезном каматом од пресуђења до исплате, под претњом извршења.

Против наведене пресуде тужиља је изјавила благовремену и дозвољену жалбу, из свих законом предвиђених разлога, те је предложила да другостепени суд првостепену пресуду преиначи тако што ће усвојити тужбени захтев у целости.

Жалба тужиље је основана.

Испитујући побијану пресуду у границама разлога наведених у жалби, а пазећи по службеној дужности на битне повреде одредаба парничног поступка из чл. 374. ст. 2. тач. 1. до 3, 5, 7 и 9. ЗПП-а, и на правилну примену материјалног права, сходно одредби чл. 386. ст. 3. ЗПП-а, овај суд налази да је пресуда донета без битних повреда одредаба парничног поступка, али је на потпуно и правилно утврђено чињенично стање погрешно примењено материјално право, те је првостепена пресуда преиначена.

У току првостепеног поступка утврђено је да су тужиља са туженим дана године закључили уговор о раду, на пословима „мотач-монтер“. У периоду од 06.10.2010. године па до 28.10.2010. године тужиља није долазила на посао. Тужиљи је од стране туженог дана 25.10.2010. године упућено Упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду, које је тужиља запримила дана 27.10.2010. године. Тужиља се појавила у просторијама туженог дана 28.10.2010. године када је својеручно написала изјаву у којој је навела да је била на боловању и да је због необавештености направила пропуст јер није благовремено обавестила послодавца да је отпочела боловање. Уз наведену изјаву иста је приложила Потврду о наступању привремене спречености за рад која се односи на период од 06.10.2010. године до 01.11.2010. године и Извештај о привременој спречености за рад на период од 06.10.2010. године до 30.10.2010. године.

До 28.10.2010. године тужиља се није јавила свом послодавцу да је на боловању ни лично ни путем телефона.

Решењем туженог бр...../... од године тужиљи је отказан уговор о раду и утврђено је да јој престаје радни однос даном достављања наведеног решења, због тога што је својом кривицом учинила повреду радне обавезе тиме што је неоправдано изостала са посла три радна дана узастопно и више, односно почевши од 06.10.2010. године до 28.10.2010. године, а свој изостанак није најавила у складу са чл.103. ст.1. Закона о раду, нити га је накнадно оправдала. Наведено решење тужиља је запримила дана 25.11.2010. године.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, те применом одредаба чл.103. ст.1. Закона о раду, првостепени суд је заузео становиште да је захтев тужиље којим је тражила поништај решења о отказу уговора о раду, неоснован. Наиме, исти је нашао да тужиља није обавестила послодавца о наступању привремене спречености за рад, односно није послодавцу доставила потврду лекара која садржи време почетка и очекиваног завршетка спречености за рад тужиље, као и да је неоправдано изостала са посла три дана узастопно, што према одредби чл.40. ст.1. тач.1. Правилнику о раду код туженог број 01-40 од 20.07.2007. године, представља повреду радне обавезе. У складу

са наведеним, првостепени суд је нашао да је решење туженог о престанку уговора о раду од године, законито.

Овакав став првостепеног суда се не може прихватити.

Основано се жалбом тужиље истиче да је првостепени суд погрешно применио материјално право, када је одбио тужбени захтев тужиље.

Првостепени суд се позива на одредбу чл.103. ст.1. Закона о раду, којом је прописано да је запослени дужан да најкасније у року од три дана од дана наступања привремене спречености за рад у смислу прописа о здравственом осигурању, о томе достави послодавцу потврду лекара која садржи и време очекиване спречености за рад и одредбу чл.40. ст.1. тач.1. Правилника о раду туженог број 01-40 од 20.07.2007. године којом је прописано да запосленом престаје радни однос отказом уговора о раду, ако својом кривицом учини повреду радне обавезе-неоправдано изостајање са посла три радна дана узастопно.

Правилно је првостепени суд утврдио да тужиља није поступила у складу са одредбом чл.103. ст.1. Закона о раду, међутим то не може бити основ за доношење побијаног решења о отказу уговора о раду. Наиме, тужиљи се побијаним решењем о отказу уговора о раду ставља на терет повреда одредбе чл.40. ст.1. тач.1. Правилника о раду, која претпоставља неоправдани изостанак са посла три радна дана узастопно и више. Како је тужиља дана 28.10.2010. године приликом доласка у просторије туженог, а ради изјашњења на Упозорење туженог о постојању разлога за отказ, које је за примила дана 27.10.2011. године, туженом доставила Потврду о наступању привремене спречености за рад и Извештај о привременој спречености за рад, којима је био обухваћен целокупни период њеног изостанка са посла, не може се прихватити став првостепеног суда да тужиља свој изостанак није оправдала. Чак и тако накнадно оправдање изостанка тужиље, тужени је морао узети у обзир и исто прихватити, с обзиром да је исто издато од стране изабраног лекара тужиље, а туженом је достављен пре доношења Решења о отказу уговора о раду тужиље. Надаље, како је тужени у моменту доношења решења о отказу уговора о раду тужиље, имао сазнања да се тужиља у периоду од 06.10.2010. године до 28.10.2010. године, за који период јој се ставља на терет да је неоправдано изостала са посла, налазила на боловању, односно како је тужиља пре доношења решења о отказу, оправдала свој изостанак, не може се говорити о неоправданом изостанку са посла, како је то тужени у свом решењу навео, те је предметно решење туженог незаконито, те га овај суд због тога и поништио.

Одредбом чл.179. ст.1. тач.3. Закона о раду прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдан разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца ако запослени не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца. Из наведене законске одредбе произилази да је услов за давање отказа уговора о раду због непоштовања радне дисциплине тај да је актом послодавца којим се прописују правила понашања запослених, управо такво понашање запосленог (услед којег му се даје отказ уговора о раду) прописано као непоштовање радне дисциплине. Тек уколико запослени прекрши тако прописана правила понашања, послодавац му може дати отказ уговора о раду. Тужиљи је у конкретном случају стављено на терет неоправдано изостајање са посла три дана узастопно, које је Правилником о раду код туженог прописано као једно од непоштовања радне дисциплине чл.40. ст.1. тач.1. поменутог Правилника. Међутим, овај суд налази да се тужиљи наведена повреда радне дисциплине не може ставити на

терет, с обзиром да је она свој изостанак са посла оправдала достављањем одговарајуће медицинске документације, те не стоји повреда радне дисциплине неоправданог изостанка са посла. Како Правилником о раду код туженог од 20.07.2007. године, неблаговремено достављање послодавцу потврде лекара која садржи време почетка и време претпостављеног завршетка спречености запосленог за рад није предвиђена као повреда радне дисциплине, тужилји се не може у конкретном случају отказати уговор из тог разлога, с обзиром да такво понашање запосленог није ни предвиђено као понашање које се сматра непоштовањем радне дисциплине да би се могло искористити као отказни разлог.

С друге стране одредба чл.103. ст.1. Закона о раду прописује обавезу запосленог, али без утврђивања санкције за случај да запослени своју обавезу не испуни, те да би се пропуштање прописаног законског рока од 3 дана за достављање потврде лекара о привременој спречености за рад, могло окарактерисати као отказни разлог, исто мора бити предвиђено актом послодавца или уговором о раду, како је то напред изнето, а што у конкретном није био случај.

Неосновано се жалбом тужилје истиче да је пуномоћ заступника туженог неуредна. А. Ш., адвокат из Б. Т., је била заступник туженог на основу пуномоћја које је било потписано од стране П. С., директора туженог у време издавања наведеног пуномоћја. Треба истаћи и то да тужилја нема правни интерес да оспорава овлашћења заступника туженог, те како тужени у току поступка није оспорио да је лице које га је заступало, односно А. Ш., адвокат из Б. Т., заиста његов пуномоћник, тужилја се не може са успехом позивати на овакав пропуст туженог. Ово из разлога што једино тужени, као давалац пуномоћи поменутом пуномоћнику-адвокату, има правни интерес да оспорава радње предузете у поступку од стране свог пуномоћника, а тужени је у свом допису потврдио да је предметну пуномоћ којом је А. Ш. овлашћена за заступање у овом предмету потписао тадашњи директор туженог.

Супротно жалбеним наводима тужилје, овај суд налази да је првостепена пресуда јасна, разумљива, садржи разлоге о битним чињеницама и не стоје наводи жалбе да је захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из чл. 374. ст. 2. тач. 12. ЗПП-а.

С обзиром да је овај суд преиначио првостепену пресуду, исти је у складу са одредбом чл.165. ст.2. ЗПП-а преиначио и одлуку о трошковима поступка, полазећи од успеха странака у спору, те како је тужилја у целости успела у спору, обавезан је тужени да јој накнади трошкове парничног поступка у износу од 209.500,00 динара и то за састав тужбе износ од 16.500,00 динара, за састав 4 поднеска износ од по 8.500,00 динара (по приложеном трошковнику) за заступање на 7 одржаних рочишта износ од по 18.000,00 динара и за састав жалбе од 24.01.2012. године износ од 33.000,00 динара, а све у складу са опредељеним трошковником пуномоћника тужилје. Суд је одбио захтев тужилје за накнаду трошкова састава 6 поднесака, у складу са одредбом чл.154. ст.1. ЗПП-а, с обзиром да исти нису били потребни за вођење ове парнице.

С обзиром да је тужилја успела у жалбеном поступку, овај суд је обавезао туженог да јој накнади жалбене трошкове у износу од 33.000,00 динара на име састава жалбе, у складу са Тарифом о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката. Захтев тужилје преко досуђеног па до траженог износа од 36.000,00 динара на име трошкова жалбеног поступка, овај суд је одбио.

Овај суд је ценио и остале наводе жалбе, али је нашао да исти нису од одлучног значаја за ову другостепену одлуку.

На основу наведеног, те применом одредбе чл.394. ст.1. тач.4. и чл.401. ст.1. тач.3. ЗПП-а, одлучено је као у изреци ове пресуде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА

ТУБИН ЧАНАК МИРА с.р.

зго:

Напомена:

Рев2 1039/2015 од 03. 12. 2015. одбијена као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 198/15 од 6.03.2015.године.

АПЕЛАЦИОНИ СУД НОВИ САД

Посл.бр. Гж1. 198/15

